

SPRAKELOOS VERLIEFD

OVER EEN ZOEKTOCHT NAAR LIEFDE ZONDER
ANGST

EMMA ANNA

Sprakeloos verliefd

EMMA ANNA

Sprakeloos verliefd

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2020 Dutch Venture Publishing

Auteur: Emma Anna

Omslagontwerp: Emma Anna/Dutch Venture Publishing

Tekstredactie: Cathinca van Sprundel

Eerste uitgave juni 2020

NUR 343

ISBN 978-94-03600-65-9

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

SKYLAR

*I*k probeer mijn tranen in bedwang te houden, maar ze blijven over mijn wangen stromen. Tevergeefs veeg ik ze elke zoveel seconden weg, hoewel niemand me kan zien. Ik zit helemaal alleen in de coupé van de trein terug naar Arnhem. Terug naar de goot, waar ik vandaan kom. Zo voelt het nu althans.

Is dit nou het einde van wat liefde was?

Ik heb alles voor hem opgegeven.

Oké, dat is misschien wat dramatisch. Toen ik afgelopen winter stopte met mijn studie accountancy, was dat eerder een opluchting dan een kapotgevallen droom. 'Je kunt altijd nog mijn receptioniste worden,' grapte Justin altijd, omdat de studie, die ik toch een halfjaar heb weten vol te houden, me ont-zet-tend veel moeite kostte.

Ik had zo hard mijn best gedaan. Toen mijn cijfers voor afgelopen kerst gewoon te erg werden – oké, en omdat mijn moeder bij haar vriend ging wonen –, besloot ik te stoppen en bij Justin in Leiden in te trekken, waar hij geneeskunde studeert. Hij wil gynaecoloog worden, há!

Ik weet niet of ik boosheid of verdriet moet voelen. Ik

voel me vooral heel erg vernederd en ik denk dat dit toch wel mijn persoonlijke dieptepunt is.

Ik sluit mijn ogen, druk mijn weekendtas tegen me aan alsof het een knuffel is en dwing mezelf op te houden met dat stomme gejack. Het donkere landschap raast langs me heen. Nog een klein uurtje, dan ben ik thuis.

Met alle macht probeer ik niet terug te denken aan de vernedering van daarstraks, maar ik kan het niet van me afzetten. Die berichtjes, die allesverwoestende berichtjes.

Het ging al een tijdje minder tussen Justin en mij, denk ik. Eigenlijk sinds...

Ik frons. Eigenlijk sinds ik bij hem introk. Hij deelt een appartement met een andere huisgenote. Ja, ik hoor je denken. Dat dacht ik stiekem ook, al die tijd, maar ik wilde geen zeurende, jaloerse vriendin zijn.

Hoe dan ook, we hadden steeds vaker discussies. Ik droeg net zo veel bij aan de huur als Justin, maar hij zag me liever opnieuw aan een studie beginnen dan dat ik fulltime achter de kassa bij de Jumbo zat. 'Jij bent niet zo'n meisje,' zei hij altijd.

Het klinkt misschien afgezaagd wat ik nu ga zeggen, maar het feit dat zijn piemel steeds slap werd als ik hem oraal bevredigde, had een belletje moeten laten rinkelen.

Zo ook vanavond. O, God, ik schaam me dood.

Na de zoveelste keer mislukte seks ging hij douchen. En omdat ik voor een raadsel stond waarom het de laatste tijd continu zo gaat, heb ik maar eens de berichtjes op zijn telefoon gelezen, die op dat moment onder zijn kussen lag te trillen.

Heb je het haar al verteld?

Ik wil haar weg hebben vannacht. Eindelijk samen wakker worden met jou. <3

Veerle. Justins huisgenote. Die ook medicijnen studeert. Wat een rotwijf. En wat een nép wijf! In mijn gezicht deed ze

altijd zo lief en aardig. 'Wat zijn jullie toch schattig samen!' zei ze zelfs een paar keer, wanneer we met zijn drieën aan de ontbijttafel zaten. *Kots*.

Voor nu besluit ik maar gewoon boosheid te voelen, want anders hou ik nooit op met huilen. Als je dat soort verhalen hoort, verhalen over vreemdgaan, lijkt het altijd zo onrealistisch dat het jou ook zou kunnen overkomen. Nou, nu is het mij dus ook overkomen. Terwijl hij nog onder de douche stond heb ik al mijn spullen bij elkaar gezocht en in een tas en een koffer gepropt. Helaas liggen er nog vrij veel spullen van mij daar. Huiselijke prullaria, zoals leuke kaarsen en mokken en dingen waar je niet echt iets aanhebt, maar die toch van mij zijn.

EEN TIJDJE LATER ARRIVEER IK OP STATION ARNHEM. Ik hoop maar dat er binnen nu en een half uur nog een bus rijdt naar het adres waar ik moet zijn, want het is al elf uur. Het zou wat zijn als ik ook nog eens iemand moet bellen om me op te komen halen... Mam had aangeboden dat haar vriend Kemal me zou komen halen, maar daar had ik niet meer op geantwoord en ik heb ook niet laten weten hoe laat ik precies zou aankomen.

Voor de zekerheid check ik nog eens haar nieuwe adres op mijn telefoon, het huis waar ik nog nooit ben geweest en waar ik ook niet van plan was ooit te komen.

Een halfuur later sta ik voor een groot herenhuis in een rustige stadswijk. Met hek en voortuin en al, een trap naar de voordeur en op de begane grond de garage. Jeetje, dit ding kost toch minstens een miljoen? Kemal moet een dure advocaat zijn...

Ik zie twee grote ramen op de eerste verdieping aan weerszijden van de voordeur, drie ramen en zelfs een balkon op de bovenverdieping en een langwerpige raam op de verdie-

ping daarboven. Door de straatverlichting wordt het duidelijk dat het een goed onderhouden, negentiende-eeuws pareltje is. Binnen brandt licht, maar wat er zich afspeelt, zie ik niet door de witte vitragegordijnen.

Ik heb hier dus helemaal geen zin in. Ik wilde mams vriend een jaar geleden niet ontmoeten en dat wil ik nog steeds niet. Maar nu heb ik geen keus. Ik kan een van mijn vriendinnen bellen, maar ik wil hen ook niet tot last zijn. Een nachtje logeren is vast geen punt, maar wie weet hoelang ik voorlopig zonder woning zit?

Waarom moest mam dan ook zo snel al gaan samenwonen? Ze kende die vent amper een paar maanden. Bovendien vind ik hem veel te oud voor haar. Al helemaal omdat ze er niet uitziet als bijna veertig, maar als een prachtige blonde vrouw van begin dertig. Wat moet ze dan met een vent van in de vijftig?

Ik bekijk het huis nog eens en schud mijn hoofd. Mijn moeder is echt niet zo oppervlakkig dat ze het voor het geld doet. Zo is ze gewoon niet, anders was ze vroeger heus wel bij mijn vader weggegaan voor een beter leven.

Ik loop de trapjes op en het licht bij de zwarte, antieke voordeur – *men*, wat een deur, die zouden ze in onze oude wijk gewoon eruit schroeven en jatten – springt aan. Twijfelend druk ik een keer op de bel en hij rinkelt zachtjes. Het licht in de gang springt aan en ik bid met heel mijn hart dat mijn moeder opendoet. Dat ik haar kan omhelzen en haar even voor mezelf kan hebben en kan katten over wat voor eikel Justin is, want hoe boos ik diep vanbinnen ook nog steeds op haar ben, ze blijft mijn mama.

Maar nee, het is mijn moeder niet. De deur gaat met een klikje open en piept een beetje. Een jongen – of man, het hangt er een beetje tussenin – in een donkerrood, mouwloos sporthemd en een trainingsbroek staat voor me. Zijn bruine,

volle haar is duidelijk niet gedaan. Een van zijn handen houdt hij in zijn zakken.

‘Hé,’ zeg ik.

‘Hey.’ Ik lees geen uitdrukking op zijn gezicht, maar hij bekijkt me wel van top tot teen.

Hij houdt de deur voor me open, maar ik zeg toch: ‘Ik ben Skylar, de... andere dochter van Johanne. Ze is thuis, toch?’

Hij knikt alleen. Ik pak mijn koffer en mijn weekendtas van de grond, maar op dat moment pakt hij de tas van me over en zet ‘m in de gang, waar aan de linkerkant een trap naar boven leidt. Recht voor me is een doorgang naar de woonkamer, waar geluiden vandaan komen.

‘Dankjewel,’ mompel ik, maar hij antwoordt niet. Ik glimlach vriendelijk en hij schenkt me een beleefd lachje terug. Vervolgens bekijkt hij net iets te opvallend mijn gezicht en het voelt een beetje ongemakkelijk.

‘Waar is mijn moeder?’

‘Uh, ze...’ Hij wil nog iets zeggen, maar sluit zijn mond. Hetzelfde herhaalt zich twee keer. Wat is dit nu weer? Verbergt hij soms iets?

Dan gebaart hij naar de woonkamer en ik besluit maar daarnaartoe te lopen.

Vreemd. Een enge gedachte spookt door mijn hoofd. Wat als mam het verkeerde adres heeft gegeven, en deze jongen maakt gewoon misbruik van dat misverstand?

Nee, zoveel toeval bestaat niet. Hij ziet er niet heel Nederlands uit, dus waarschijnlijk is het een van Kemals zonen. Hij heeft er drie, geloof ik. Toentertijd wilde ik er niets van weten en gelukkig valt mam me ook niet lastig met te veel informatie over haar vriend.

In de grote, ietwat chaotische woonkamer kom ik nog een jongen tegen. Hij zit voor de grote tv op de bank met zijn sportsokken op de salontafel en een gamecontroller in zijn

handen. Hij kijkt op en grijnst. Een broer van Zoon 1, dat is overduidelijk.

‘Wie is dat?’ Hij zet het spel op pauze en gaat langzaam rechtop staan. ‘Jouw bezoek, Jesse?’ Hij trekt een keer zijn wenkbrauwen op.

Jesse?

O, God. Paniek schiet door me heen. Ben ik dan toch op het verkeerde adres beland? Turken heten toch geen Jesse?

‘Dochter van Johanne,’ mompelt Jesse nauwelijks verstaanbaar, nu met beide handen in zijn broekzakken. Ik voel de warmte vlak naast me van hem afstralen. ‘Ze zei al zoiets tegen pap, geloof ik.’

‘Ach, ja!’ zegt Zoon 2. Hij loopt naar me toe en steekt zijn hand uit. ‘Ik ben David,’ zegt hij ineens serieus, zijn ogen priemend in de mijne. Hij heeft bijna hetzelfde gezicht als Jesse, maar zijn ogen zijn lichter en ik geloof dat hij ook wat jonger is. Wanneer ik aarzelend zijn hand aanneem drukt hij een luchtkusje op de mijne.

Jesse probeert een grinnik te verbergen. Hij schudt zijn hoofd. ‘Sukkel,’ zegt hij, en hij loopt terug naar de salontafel die bezaaid is met zakken chips en twee flessen frisdrank.

‘Skylar. Waar is mijn moeder?’ vraag ik nu nerveus.

‘Heeft hij dat niet gezegd?’ David wijst naar zijn broer. ‘Hij heeft zich vast niet eens aan je voorgesteld, hè, die flapdrol?’

Ik antwoord niet. Ik wil hier weg. Rare jongens. *Red flag.*

‘Je moeder slaapt al, hoor.’ Hij kijkt op zijn horloge, een of ander duur merk. ‘Ze gaan altijd rond elf uur naar bed. Heb je wel gezegd hoe laat je kwam?’

Op dat moment komt er een blij kwispelende, zwarte labrador uit de mand in de hoek, die ik nu pas opmerk. Hij loopt op me af en springt tegen me op.

‘Rustig, Bo.’ David houdt Bo soort van bij me weg en zelf doe ik een stap achteruit.

'Ik ben allergisch voor honden,' zeg ik.

'Ah, dat zuigt,' grinnikt David. Jesse observeert me en kijkt weg wanneer het me begint op te vallen. David leidt Bo van me weg met zijn voet. 'Ze is heel lief hoor, doet niks. Ze wil gewoon weten wie je bent. Wil je wat drinken?'

Ik haal mijn schouders op en ga in de fauteuil zitten die David aanwijst, schuin tegenover Jesse.

David schenkt een glas cola voor me in met de boodschap dat die voor zijn kleine broertje bedoeld was. Maar die is nu naar bed en hij heeft 'm uiteindelijk niet gebruikt.

Ik knik een bedankje. 'Ik heb mijn moeder rond een uur of acht geappt dat ik hierheen zou komen.'

'Ze heeft nog op haar gewacht, volgens mij,' mompelt Jesse tegen zijn broer, niet tegen mij. 'Gebeld en zo, maar ze nam niet op. Zoiets.' Hij heeft de controller gepakt en is weer op het spel gefixeerd.

Ik trek mijn wenkbrauwen een keer op.

Hij heeft wel gelijk, ik heb mijn telefoon op stil gezet en ook niet meer gereageerd op haar berichtjes. Op niemands berichtjes, ook niet op die van Justin, met zijn 'we kunnen erover praten.'

'Ik kan haar wel even wakker maken?' stelt David voor. 'Misschien slaapt ze nog niet en boven hoor je de bel niet altijd.'

Zonder op antwoord te wachten, loopt hij de woonkamer uit en de trap op. Nu zit ik hier alleen met Jesse.

Ik bekijk de woonkamer. In tegenstelling tot wat de rijke buitenkant doet vermoeden, ziet het er hier niet bepaald uit alsof er een interieurstylist is ingehuurd. De inrichting is wat oubollig. Het bankstel en de fauteuils hebben een verschrikkelijk kitscherige bloemenprint en aan de hoeken van de houten salontafel – het soort dat je alleen in bejaardente-huizen vindt – is duidelijk geknaagd. Aan de muren hangen vele foto's, mam en mijn zusje zie ik er ook tussen. Links van

me bevindt zich een soort inham met een bankje als zithoek tegen de muur, omringd met boekenplanken. Tegenover me een open haard en daarnaast een deur, die denk ik naar de keuken leidt.

‘Wonen jullie hier al lang?’ vraag ik plichtmatig, aangezien ik eigenlijk nog steeds niets met hen te maken wil hebben en gewoon mijn moeder wil spreken.

Jesse kijkt even op. Zijn ogen zijn groenbruin en zijn huid een beetje getint, vooral door de zon, vermoed ik. Zelf word ik ook altijd heel erg bruin in de zomer, en dat terwijl ik Scandinavisch wit ben.

Hij wil weer iets zeggen, zoals daarstraks, maar sluit zijn mond en knikt in plaats daarvan.

Is er soms iets mis met hem of moet hij me gewoon niet?

‘Sky!’ hoor ik. Opgelucht sta ik op en loop naar mijn moeder, die me met open armen ontvangt. Ze is al in haar pyjama. ‘Ik was in bed aan het lezen, ik hoorde de bel helemaal niet! Het is hier niet bepaald gehorig,’ grinnikt ze. ‘Wat is er allemaal aan de hand?’ Ze kijkt me ineens bezorgd aan en aait over mijn lichtblonde haar.

Ik denk weer terug aan Justin en aan wat er gebeurd is, hoe vernederd ik me voelde, en verbijt mijn tranen. Ook al ben ik ‘thuis’ bij haar, het voelt nog steeds alsof ik geen thuisbasis heb waar ik naar ben teruggekeerd. Hier in dit vreemde huis met die vreemde jongens en een man die ik nog nooit ontmoet heb.

‘Eh... nou ja...’ begin ik, als hint dat Jesse en David niet hoeven mee te genieten. Gelukkig snappen ze allebei de hint. Jesse zet de tv en de Xbox uit, loopt langs ons in de richting van de gang en mompelt iets over een logeerkamer klaarmaken. Kan hij niet fatsoenlijk praten?

‘Dat is goed, lieverd.’ Mam knijpt even in zijn schouder en Jesse verdwijnt met zijn broer naar boven.

Vervolgens pakt ze me weer vast en ik laat mijn tranen

lopen. Ik heb haar drie maanden niet gezien. De laatste keer was nog voor de zomervakantie, en stiekem ben ik blij dat ze niet boos op me is omdat ik haar niet meer heb bezocht.

We gaan op de bank zitten en ik vertel haar alles wat er is gebeurd, met horten en stoten. Ze wrijft in cirkels over mijn rug en laat me mijn verhaal doen.

Wanneer ik klaar ben, weet ze niet wat ze moet zeggen.

Ik heb haar gemist. Haar blauwe ogen die altijd liefde uitstralen. Ik ken haar als een vrouw die altijd voor anderen zorgt en nooit aan zichzelf denkt. Behalve dan toen ze besloot bij Kemal te gaan wonen, blijkbaar. Qua uiterlijk lijkt ze op mij. Net als ik, lijkt ze veel jonger dan ze is. Zelf lijk ik ook pas vijftien terwijl ik al twintig ben, als ik geen make-up draag. Alleen heeft zij kort haar en reikt het mijne bijna tot mijn kont. Ik weet zeker dat ik er over een aantal jaar net zo uit zal zien als zij, en daar ben ik blij om.

‘Ik weet niet wat ik fout heb gedaan, mam,’ zeg ik zacht, terwijl ik mijn laatste tranen wegveeg. ‘Ik doe toch alles voor hem?’ Ik schud mijn hoofd. ‘Waarom? Het is zo gemeen...’

‘Soms kunnen je gevoelens voor iemand nu eenmaal veranderen. Meestal omdat je zelf verandert, en dat heeft dan niets met die andere persoon te maken.’ Ik kijk haar fronsend aan. ‘Ik praat niet goed wat hij heeft gedaan. Het is een behoorlijk slappe actie. Ik wil alleen maar zeggen dat het niet aan jou ligt. Zulke dingen gebeuren nu eenmaal. We leren ervan en gaan verder, in de hoop dat het in het vervolg beter gaat.’

Ik knik. Ineens ben ik supermoe. Van alle emoties en de hele treinreis van Leiden naar Arnhem die ruim anderhalf uur duurde.

Mam zet een kop thee voor me en gaat met me mee naar boven. Helemaal naar de bovenste verdieping.

‘Hier slaapt Jesse,’ zegt ze, en ze wijst naar de gesloten deur rechts van me, ‘en voor je ligt de badkamer, die moeten

jullie delen.' Vervolgens loopt ze de linkerkamer binnen, eentje die niet vaak gebruikt wordt. Maar het ruikt er schoon en fris en het logeerbed dat er staat, is net opgemaakt. Heeft Jesse dat zojuist gedaan? Het ruikt nog naar wasmiddel wanneer ik er plaatsneem. 'Morgen kijken we voor een andere oplossing, mocht je dat willen. Misschien kun je voorlopig in Davids kamer slapen, dan neemt hij deze kamer.'

'Het is prima zo, mam,' mompel ik.

Ze glimlacht en kust mijn voorhoofd. 'Ik zie je morgen bij het ontbijt. Als je op tijd wakker bent, kun je Kemal nog ontmoeten. Siri en oma zullen blij zijn om je te zien.'

Ik glimlach bij het idee dat mijn zusje en oma hier ook ergens in huis liggen te slapen. Dat maakt het toch wat vertrouwder.

'De deur kan op slot, mocht je dat willen,' zegt ze bij de deuropening, 'maar Jesse is een fatsoenlijke jongen, hij doet geen vlieg kwaad.'

Ik knik. 'Slaap lekker, mam.'

Ze geeft me een kushandje en gaat naar beneden.

HOOFDSTUK 2

Het kost me veel moeite om in slaap te komen, en ook om in slaap te blijven. Het punt is: als ik me druk maak om dingen krijg ik 's nachts last van misselijkheid en buikpijn. Voorheen kroop ik dan altijd bij mijn moeder in bed, maar nu ik volwassen ben en al ruim een halfjaar niet meer thuis woon, kan dat natuurlijk niet meer.

De afgelopen tijd had ik er bij Justin ook vaker last van, maar vannacht spant echt de kroon. Een paar keer ga ik zelfs rechtop zitten omdat ik bijna denk te moeten spugen. Misselijkheid laat je soms ijlen, niet normaal. Constant ben ik ervan overtuigd dat ik thuis ben, in ons oude huis, maar als ik dan weer half wakker word en me realiseer waar ik echt ben; op een logeerkamer naast die van een vreemde jongen, in een vreemd huis, ga ik bijna over mijn nek.

Het wordt al licht wanneer het eindelijk wegtrekt, om een tijdje later terug te keren als diarreebuikpijn.

In het halfdonker snel ik de kamer uit en probeer de badkamerdeur achter me op slot te draaien. De lamellen van de kleine dakkapellen zijn hier gesloten.

Shit. Leuke bijkomstigheid: er is geen slot. Logisch ook

misschien; als je in je eentje een badkamer gebruikt, is dat niet echt nodig.

En er is ook geen lichtknop?! Waar is die lichtknop nou? Of op zijn minst een trektouwetje!

Ik knijp mijn billen bij elkaar en strompel naar de wc en bid dat Jesse niet wakker wordt. Dat het hier daadwerkelijk niet gehorig is, zoals mam zei.

Mijn ding doen op de wc doet ontzettend pijn en duurt ontzettend lang, maar het is wel een opluchting. Ik probeer wat er gisteren is gebeurd los te laten. Het ligt achter me. Stomme Justin en stomme Veerle liggen achter me en ik kan er ook niets aan veranderen.

Met mijn ene arm om mijn buik geklemd en mijn hand tegen mijn voorhoofd, voel ik de krampen en de spanning langzaam wegtrekken.

En dan hoor ik het. Een kraakje. Een piepje. Gestommel.

De deur gaat open. In eerste instantie kan ik niets uitbrengen, als in een nachtmerrie. Dan staat hij bij de wastafel, links voor me. Hij trekt aan een touwtje naast de spiegel en het licht springt aan.

Mijn gil is hoog en schel. Zijn ogen zijn groot. Zijn haar staat omhoog.

‘S-s-s-sorry!’ roept hij, zijn hand in mijn richting alsof ik hem ga aanvallen. Hij strompelt naar achteren, trekt weer aan het touwtje zodat ik opnieuw in het halfdonker zit – *why?!* – en glipt de badkamer uit.

Met trillende handen tast ik naar wc-papier, wat ook een aantal pogingen duurt, veeg af en spoel door. Vervolgens zet ik de raampjes op kiepstand. Het zal hier nog wel een tijdje stinken en ik zie nergens luchtverfrisser staan.

Dit is niet echt gebeurd. Dit was onderdeel van het ijlen door mijn misselijkheid. Dat moet wel, anders ga ik zo meteen dood van schaamte.

Wanneer ik de badkamer uit loop, hoor ik beneden stem-

men. Siri's stem. Het is vrijdag, dus ze zal zo meteen naar school moeten. Met mijn gezicht tussen mijn handen loop ik terug naar mijn kamer, plof op mijn bed neer en schreeuw in mijn kussen. Ik wil huilen. Dit gaat op mijn lijstje 'meest gênante dingen die me ooit overkomen zijn' en stijgt metéén naar de eerste plaats. Inderdaad, dit is nog net iets gênanter dan wat me gisteren bij Justin is overkomen.

Ik hoor een zacht klopje op mijn deur. Het duurt even voordat ik hoor: 'Sk-Skylar?' De stem is laag en mannelijk, waarschijnlijk van Jesse dus.

'Ja?' piep ik.

Weer een korte stilte. 'Gaat het?'

'Ja hoor, prima,' piep ik nog eens.

Verder zegt hij niets meer, dus ik neem aan dat hij er niet meer staat.

Zuchtend ga ik op mijn rug liggen en probeer de geluiden van beneden op te vangen, maar het is hier inderdaad niet erg gehorig. Vandaar ook waarschijnlijk dat ze me niet hebben horen gillen.

Ik besluit me maar aan te kleden in een skinny jeans en een simpel T-shirt, mijn haar te kammen en in een staart te binden en naar beneden te vluchten. In de badkamer staat het licht aan en de deur is gesloten. De douche loopt. Nu moet hij zich dus wassen in mijn stank.

Een verdieping lager blijkt iedereen al beneden te zijn, dus ik ga op zoek naar de keuken. Ik loop de lichte woonkamer door, waar de deur naar de keuken al openstaat. Voor me staat een grote ovaalvormige eettafel en links van me bevindt zich een keukenblok. Allemaal al net zo oubollig als de woonkamer. In de andere hoek ligt Bo in een mandje en ze heft even haar kop.

Siri staat op van tafel en rent op me af. 'Skylar!' schreeuwt mijn achtjarige zusje. Haar armpjes klemt ze strak om me heen. Om het *moment suprême* uit te stellen, knuffel ik haar

innig terug en maak complimentjes over haar twee donkere vlechten. Mijn moeder heeft er lichtblauwe lintjes doorheen geweven.

‘Waarom duurde het zo lang voor ik je weer zag?’ vraagt mijn zusje plots boos. Ik ga weer rechtop staan en krijg een korte omhelzing van mijn oma Jannie. ‘Inderdaad,’ zegt die. Ze heeft haar haren in de krulspelden en zo te ruiken heeft ze vandaag al meer dan een keer gerookt. Haar stem is zo schor dat je zou denken dat ze die dingen opéét. ‘Jij met je drama altijd, Skylar. Weet je hoe neerslachtig je moeder is geweest?’

‘Mam,’ zegt mam sussend. Zo heeft ze de moeder van pap altijd genoemd.

‘Jij had ook de trein kunnen pakken, oma,’ zeg ik met een geforceerde glimlach.

‘Ik hou niet van treinen, dan moet ik te lang stilzitten.’ Ze loopt weer naar haar plek terug aan tafel en nu moet ik Kemal een hand geven. Hij is gekleed in een mooi, donkerblauw pak, klaar om naar zijn werk te gaan: het advocatenkantoor aan de andere kant van de stad. Tevens de plek waar hij en mijn moeder elkaar ontmoet hebben, toen ze er schoonmaakte.

‘Hallo, Skylar. Ik ben Kemal, fijn om je eindelijk te mogen ontmoeten,’ zegt hij met een licht Turks accent. Hij heeft een supervriendelijk gezicht en tot mijn verbazing is hij maar ietsje groter dan mijn moeder. Een centimeter maar. Zijn haar is donker en krullerig kort, een beetje grijs bij zijn slapen. Zijn ogen hebben pretlichtjes en zijn glimlach is oprecht. Er is geen enkele veroordeling te zien in zijn blik of te horen in zijn stem.

Ik zucht onopvallend en knik. ‘Bedankt dat ik hier mocht logeren.’

Hij wuift mijn bedankje weg en wijst naar mijn plek aan tafel, die netjes gedekt is door waarschijnlijk mijn moeder,

die al aangekleed is. 'Dat is vanzelfsprekend, je bent Johannes dochter. Je bent hier altijd welkom. Ons huis is jouw huis.' Ik ga tussen mijn moeder en David in zitten, die als een bezetene zeker acht boterhammen volsmeert met pindakaas en mij groet met een knikje. Naast hem zit een jongere variant met iets blonder haar. Van de drie broers heeft hij de meest Nederlandse trekken. 'Hoi,' zegt de jongen droog en steekt een hand op.

Ik glimlach nerveus.

Dan staat David op, stopt zijn boterhammen in boterhammenzakjes en in zijn tas. 'Tot vanmiddag,' roept hij, en hij loopt via de achterdeur naar buiten.

Na een blik op de klok heeft iedereen ineens haast. Kemal kust mijn moeder op haar wang en pakt zijn aktetasje. Hij groet mij vriendelijk, geeft Siri een aai over haar hoofd en vertrekt ook. Mam is bezig met het brood voor Siri, die haar broodtrommeltje uit de vaatwasser heeft gehaald en voor haar openhoudt. Ze kletst maar door over dat haar vriendinnetjes allemaal groente op hun saaie kaasboterhammen hebben, met als gevolg dat mijn moeder als een gek komkommerschijfjes en paprikareepjes begint te snijden. Oma preekt tegen mam dat ze niet altijd meteen hoeft toe te geven aan Siri's eisen, maar mam negeert haar.

Op dat moment komt Jesse binnen en ik wend abrupt mijn blik af. Mijn wangen beginnen hevig te gloeien.

'Goeiemorgen, lieverd,' zegt mam tegen hem en ze zet de broodmand bij zijn bord neer. 'Heb jij nog boterhammen nodig, Quint?' vraagt ze aan de jongste zoon, een brugklasser, schat ik.

'Nee dank je, Johanne, ik eet een hamburger in de kantine.'

Oma Jannie grinnikt schor.

Voordat mijn moeder kan protesteren, heeft ook hij zijn tas gepakt en vlucht via de achterdeur naar buiten.

Voorzichtig kijk ik op naar Jesse, die voor zichzelf een boterham met kaas aan het smeren is. Mam houdt zich bezig met Siri.

Jesse heeft zijn haar met gel in model gebracht, waardoor het nu heel leuk en netjes zit. Donkerbruin en krullerig. Hij draagt een wit buttondown-shirt en ik geloof een beige cargobroek van een of ander duur merk. Door de lichte kleur valt het op hoe getint hij is. Heel even vang ik zijn blik. Hij verbergt een grijns en richt zich weer op zijn boterham.

Ik kreun inwendig en sluit mijn ogen. Gelukkig lijkt niemand behalve hij mijn ongemak op te merken.

Ik krijg een kusje van Siri en mijn moeder. 'Ik ga Siri naar school brengen. Straks kunnen we even bijpraten en overleggen hoe nu verder,' zegt ze met een glimlach. 'Eet maar lekker.'

Vervolgens staat ook Jesse op. Hij stopt zijn boterhammen in een smalle tas, vult een bidon met water en pakt het derde paar autosleutels van een schaalte op het keukeneiland. Zou hij ook nog studeren of werkt hij al?

Bij de tafel aangekomen, vertraagt hij zijn pas. Ik kijk voorzichtig op. Hij opent zijn mond en het klinkt alsof dat wat hij wil zeggen, vastzit in zijn keel. Uiteindelijk sluit hij zijn mond weer, schraapt zijn keel en mompelt tegen mijn oma en mij: 'V'navond.'

'Doei,' zeg ik iets te luid en iets te bot, zonder nog op te kijken.

Als iedereen weg is vraag ik oma Jannie: 'Waarom praat hij zo vreemd?'

'Wie? Jesse?' kraakt ze. Ze stopt haar laatste stuk brood in haar mond en begint aan haar glas melk. 'Hij stottert.'

Het duurt even voor het kwartje valt. 'Stottert?' Ik probeer te achterhalen of ik hem heb horen stotteren.

'Ja, hij komt nooit goed uit zijn woorden. Al valt het bij

ons inmiddels wel mee. Als hij je eenmaal kent, kun je wel een minder vermoeiend gesprek met hem voeren.'

Ik frons diep. 'Dat is niet echt aardig, oma.'

Ze reageert niet, maar dat ben ik wel gewend. Oma Jannie zegt altijd wat op haar tong ligt en denkt dan pas na. Of niet.

Ze pakt haar pakje shag uit de zak van haar ochtendjas en loopt de tuin in. Ondertussen eet ik met moeite mijn boterham. Nog steeds heb ik een beetje buikpijn, maar als ik nu niks eet, word ik dáár weer misselijk van. Ik gooi een appje in de groep van mijn vriendinnen om vanmiddag af te spreken.

Als oma terug is, gaat ze koffie zetten en ze vraagt of ik ook wil.

'Hoe oud is iedereen? Studeren ze? Gaat mam straks ook werken?'

Oma kijkt me met een scherpe blik aan. Haar wangen zijn ingevallen. Ze doet me totaal niet aan mijn vader denken, die er – tot hij ziek werd – gezond en fit uitzag. 'Vanwaar nu ineens wel die interesse? Een paar maanden geleden moest je nog nergens iets van weten, kleine heks. Ik meen het, je moeder laat het niet merken, maar ze vond het heel moeilijk om te doen alsof je haar geen pijn deed met het feit dat je nauwelijks iets van je liet horen.'

Vanbinnen krimp ik ineen, maar ergens voel ik ook boosheid. 'Ik kon nu eenmaal niet al na een halfjaar doen alsof we vrolijk verdergingen met ons leven, oma,' breng ik geërgerd uit. 'Ze ontmoet... Kemal en gaat vrijwel meteen met hem samenwonen. En ik moet dan ook maar alles achterlaten wat me aan pap herinnert?' Tranen branden achter mijn ogen, maar ik ga niet huilen in haar bijzijn.

'Jij studeert toch? Studeerde... Het was een kwestie van tijd voordat jij bij een of ander vriendje of een vriendin zou intrekken of op kamers zou gaan, en dat bleek achteraf ook zo te zijn.' Ze komt weer aan tafel zitten met een dampende

kop Nescafé. Zuchtend begint ze: 'Nee, je moeder werkt niet meer. Wat moeten Kemals collega's en kennissen wel niet denken als zijn vriendin nog steeds kantoren poetst terwijl hij op de bovenste verdieping werkt en een fortuin verdient? Ze zit nu thuis en doet het huishouden. Ze wil wel weer iets gaan doen, ze wil financieel bijdragen. Maar hier thuis is het al druk genoeg met drie jongemannen en Siri, zoals je hebt gezien.'

Ik knik.

'Jesse wordt drieëntwintig, dacht ik. Hij werkt in het ziekenhuis. Zijn broertje David is net zo oud als jij en bijna klaar met zijn studie. Ik weet even niet meer precies wat hij nou ook alweer doet. Iets saais technisch.' Ze begint haar volgende sigaret te rollen. 'De jongste, Quint, haalt me vaak het bloed onder de nagels vandaan. Hij is dertien.'

'En hun moeder?'

Oma schenkt me weer een strakke blik. 'Die wil je niet kennen.' Ze stopt de sigaret terug in de shagverpakking voor later en staat op. 'Ik ga even douchen.'

Wanneer ze eindelijk weg is, slaak ik een diepe zucht. Tot zover mijn kennismaking met de nieuwe familie van mijn moeder. Nu ik hier alleen zit voel ik me ook echt alleen.

Ik krijg een bericht binnen van Liv, of we rond de lunch kunnen afspreken in de sapbar waar we vroeger altijd kwamen. Mijn vriendinnen heb ik ook al een tijdje niet meer gezien.

Ik sta op en ruim de tafel af om iets te doen te hebben en daarna besluit ik mezelf een rondleiding te geven.

HOOFDSTUK 3

De huizen aan deze straat liggen tegen een soort heuvel aan, waardoor de tuinen ter hoogte van de eerste verdiepingen liggen.

Kemals tuin is best groot. Een overdekt terras met tuinset en daarnaast een klein grasveld, een grote barbecue en zelfs een steenoven. Aan de zijkant kun je met een stenen trap langs het huis naar beneden en daar bevindt zich een poorthekje.

Terug binnen neem ik de andere deur: een trap naar beneden, en ik kom uit in een brede garage, waar plek is voor twee auto's.

Net wanneer ik weer terug naar boven wil lopen, omdat er behalve een extra koelkast en allerlei gereedschapsspullen niets lijkt te staan, valt mijn oog op een groot, met een laken overdekt ding tegen de muur. Fronsend loop ik erop af. Mijn hart begint sneller te kloppen, want het lijkt op een piano. Voorzichtig haal ik het laken weg en mijn vermoeden wordt bevestigd. Mijn binnenste vult zich met afschuw en mijn ogen beginnen te tranen. Ik laat mijn vingers over het mooie, zwartgelakte instrument glijden, over de witte toetsen. Pap

onderhield hem altijd supergoed, ook als hij periodes had dat hij er minder op speelde. Naast zijn gezin was dit zijn meest waardevolle bezit. En hij had al zo weinig, omdat al zijn geld naar de hypotheek ging die hij nog maar net kon betalen. Mijn ouders investeerden in gezond en vers eten en vakanties naar Noorwegen, waar mijn moeder vandaan komt. Voor andere dingen hadden we geen geld.

Ik weet niet welk gevoel ik de overhand moet laten nemen. Al het verdriet dat ik al bijna twee jaar opkrop, slaat weer eens in als een mokerslag. En tegelijkertijd voel ik woede. Mam kende Kemal nog maar een paar maanden en ineens besluit ze ons huis te verkopen en bij hem te gaan wonen met Siri. Het interesseerde haar totaal niet wat ik daarvan vond. Pap stierf in januari – nu anderhalf jaar geleden – en in de herfst van datzelfde jaar stond ons huis te koop. En nu staat zijn piano hier in de vochtige garage te verrotten. Het valt me nog mee dat ze hem niet heeft weggedaan, zoals ze alle herinneringen aan pap ook zomaar heeft weggedaan, maar ik had liever gehad dat hij bij mensen stond die er met liefde gebruik van maken.

Het is echt niet zo dat er geen plek is voor de piano, boven in de ruime woonkamer. Een beetje opruimen en plaatsmaken en hij zou er heel mooi staan, want verder heb ik ook helemaal niets van haar spullen hier gezien. Alsof ze haar oude leven heeft weggegooid en in een nieuw leven is gestapt. Met een nieuw gezin, haar oudste was ‘toch al het huis uit’. Ja, toen moest ik inderdaad wel het huis uit.

Inmiddels snikkend wrijf ik over paps piano, alsof ik over hem wrijf. Sinds hij dood is, heb ik er niet meer op durven spelen, het doet te veel pijn.

Ik wil mam de schuld geven van alles. Van het feit dat ik zo ongeveer gedwongen werd bij Justin in te trekken, en dat dat onze relatie geen goed heeft gedaan. Dat ik mijn vertrouwde thuis letterlijk kwijt ben, want daar wonen nu

andere mensen. Mijn ouders hadden altijd een hekel aan de wijk waar we woonden, maar het was toch ons thuis.

Een moment later hoor ik de garagedeur langzaam opengaan en ik ren de trap op naar boven. In de keuken merk ik het ineens. De allergie voor Bo slaat toe. De geur van de hond kan ik van een kilometer afstand ruiken, zo lijkt het, en de lucht die ik inadem, maakt me kortademig.

Van alle mannen die ze had kunnen kiezen, kiest ze er een met een hond. Ik ben hier helemaal niet welkom.

Ik vlucht naar de logeerkamer en doe 'm op slot, en besluit dat voorlopig ook zo te houden. Ik heb nu geen zin om haar onder ogen te komen, want dan ga ik dingen zeggen waar ik spijt van krijg. Ik knijp het hoofdkussen tussen mijn armen, bij gebrek aan de poezenknuffel die ik voorheen onder in mijn kledingkast stopte en tevoorschijn haalde voor dit soort situaties. Ik laat mijn verdriet eruit, heel even, al is het alleen maar zodat ik straks niet uit het niets begin te huilen bij mijn vriendinnen. Daar probeer ik me op te focussen, een fijn vooruitzicht.

En ik moet nog een paar andere dingen regelen. Mijn oude baan opzeggen, het gehuurde uniform van de Jumbo terugsturen, mijn cv uitprinten in de bieb en in de stad een nieuwe baan vinden. Misschien kan ik dan over een tijdje ergens een kamer huren, hier in Arnhem. Of misschien wel totaal ergens anders.

Ik besluit wat spullen uit mijn koffer te pakken en me lekker te verzorgen. In de badkamer is het heel netjes, niet zoals bij Justin thuis, waar ik meestal de rommel opruimde omdat ik er niet tegenkon. In de douche liggen shampoo, AXE-zeep, scheerschuim en een scheermesje. Ik bloos bij het idee dat ik zoiets intiems als een badkamer met een jongen moet delen die ik nauwelijks ken, maar volgens mijn oma wel zou moeten kennen.

Na het douchen droog ik de douche met mijn handdoek,

zodat hij niet merkt dat ik hier mijn ding heb gedaan. Hij zat vast ook niet op mij te wachten. Ik sluit mijn ogen en kreun als ik weer terugdenk aan vanochtend. Dat geniepige glimlachje van hem aan tafel. Misschien kan ik maar beter doen alsof het nooit gebeurd is.

Nadat ik me heb aangekleed, een paar telefoontjes heb gepleegd en Justins domme, nutteloze berichtjes heb verwijderd, glip ik zo onopvallend mogelijk het huis uit.

HOOFDSTUK 4

‘En toen gaf je hem toch zeker wel een mep?’ wil Jennifer weten.

Ik snuif en zou willen dat ik die vraag positief kon beantwoorden. ‘Daar dacht ik later pas aan,’ verzucht ik. ‘Ik heb geen woord tegen hem gezegd toen hij uit de douche kwam, maar hij wist meteen hoe laat het was toen hij de berichtjes van Veerle op zijn telefoon las. Ik heb alles gepakt wat ik van mezelf kon vinden en ben weggegaan. Mijn rotzooi ruimt hij zelf maar op. Of dat Veerle-wijf.’ Ik roer met een papieren rietje door mijn groene smoothie met banaan, spinazie, selderij en nog wat dingen. Voor me op het bordje ligt een half opgegeten ham-kaastosti. Wel een fancy ham-kaastosti; eentje van zuurdesem en met parmaham of zoiets. De sapbar waarin we zitten, Lekker Sappie, is al net zo fancy. Wit, licht, overal hangen inspirerende quotes aan de muur voor als je straks weer naar je werk moet, en het staat er helemaal vol met planten.

‘Tss,’ zegt Liv, die met haar hoofd schudt en al aan haar tweede smoothie bezig is: eentje die net zo oranje is als haar

haar. Wanneer ze het niet prachtig heeft ingevlochten, doet ze me altijd een beetje denken aan Merida van de Disneyfilm *Brave*. Hoewel ze qua innerlijk meer op Sneeuwwitje lijkt.

Als Liv Sneeuwwitje-Merida is, is Jennifer een piraten-prinses met lang, geblondeerd haar. Ik glimlach als ik haar met haar aardbeien-smoothie bezig zie; iets anders lust ze niet. ‘Ik vind het knap dat je de eer bij jezelf hebt gehouden,’ gaat Liv verder, en ze legt een hand op de mijne. ‘En je weet het hè, je kunt altijd bij ons terecht. Dan slaapt Bram wel tijdelijk bij een vriend.’

Ik knik dankbaar, maar ben niet van plan op haar aanbod in te gaan. Ik wil haar niet tot last zijn en het zou toch maar tijdelijk kunnen.

‘De eer bij jezelf houden,’ schoffeert Jennifer. ‘Mannen die vreemdgaan mag je best een dreun verkopen. Nu zit je met al die opgekropte woede en de wéns dat je tegen hem tekeer was gegaan.’ Ik heb zojuist op een zo zacht mogelijke toon de hele sapbar bij elkaar gekat, zodat ik het tenminste kwijt was.

‘En vrouwen die vreemdgaan dan?’ Liv knijpt haar ogen samen en Jennifer doet hetzelfde als reactie.

‘Mannen zijn fysiek meestal sterker dan vrouwen,’ zegt Jennifer. ‘Als je een vrouw wil terugpakken, moet je dat op een andere manier doen dan de manier waarop mannen elkaar pijn doen.’

Ik zucht opvallend. ‘Ik begrijp gewoon niet hoe ik me zo in hem heb kunnen vergissen, dus ik ben vooral boos op mezelf,’ geef ik toe. ‘Toen pap ziek was, stierf... Justin was een rots in de branding. Ik weet niet hoe ik het zonder hem had moeten doen. Zonder hem als afleiding.’ Nu branden toch de tranen in mijn ogen. Jennifer kijkt gauw een andere kant op en Liv pakt mijn hand vast.

‘Je hebt je ook niet in hem vergist wat dat betreft. Jullie zijn jaren goed bevriend geweest en dat hij er voor je was in die moeilijke periode, mag je best koesteren. Misschien was

het gewoon voorbestemd dat jullie betere vrienden zijn dan geliefden. Hij heeft een fout gemaakt, maar niemand is perfect. Dingen gaan zoals ze gaan en soms is dat niet leuk, maar je kunt er helemaal niets tegen doen. Het enige wat je kunt doen is het accepteren en investeren in wat je uiteindelijk wél gelukkig zal maken.'

Ik knik en slik mijn tranen weg. 'Ik wil er nu liever niet aan denken hoe lief hij voor me kon zijn.'

'Inderdaad,' zegt Jennifer, fronsend naar Liv. Soms begrijp ik niet hoe die twee bevriend met elkaar kunnen zijn, hoewel ze meestal alleen met elkaar afspreken als ik er ook bij ben. We kennen elkaar van de basisschool. Op de middelbare school groeiden we een beetje uit elkaar, om in de bovenbouw juist weer naar elkaar toe te groeien. 'We kunnen nu beter alle negatieve dingen aan hem opsommen, anders krijgt ze alleen maar meer hartenpijn. Voor jouw boeddhistische acceptatiemaniertjes is het nog even te vroeg, Liv.'

'Ik ben helemaal geen boeddhist,' antwoordt Liv, totaal niet beledigd.

Ik grinnik.

We kletsen over Livs vriend Bram. Sinds kort wonen ze eindelijk samen. Ze doen dezelfde opleiding, iets met hbo management. Ik zie ze echt voor me als het ideale koppel dat elke avond hun problemen even uitpraat, seks heeft en daarna vredig in elkaars armen in slaap valt.

Jennifer heeft pasgeleden haar opleiding schoonheidsspecialiste afgerond en bloeit helemaal op als ze haar zegje mag doen. Ik ben blij voor hen, dat ze gelukkig zijn, maar tegelijkertijd ook een beetje jaloers. Zij hebben tenminste een doel in hun leven, ze hebben een leven. Mijn leven is zojuist – alweer – door elkaar geblenderd als een smoothie en nu ben ik een werkloze, niet-studerende bejaarde puber die met tegenzin bij haar moeder en diens vriend woont. Ik wilde dat

ik net als zij wist welke kant ik op moest, en dat ik daar ook vrede mee kon hebben.

Toch ben ik blij dat ik gestopt ben met mijn eigen studie. De hele ochtend zit ik mijn relatie met Justin al te overpeinen en het enige waar ik wel blij om ben, is dat ik het nu echt als een opluchting ervaar dat ik met accountancy ben gestopt. Dat ik me daar niet meer 'schuldig' over hoeft te voelen. Dat hij de factor was waardoor ik me schuldig voelde, omdat ik anders niet goed genoeg was voor meneer gymnasium. Dat is dan misschien het enige positieve aan dit hele verhaal.

Liv en Jennifer vechten een nieuwe discussie uit en ik staar door de zaak, genietend van het moment dat ik me even niet druk hoeft te maken en gewoon kan ouwehoeren met mijn vriendinnen.

Mijn ogen worden groot wanneer ik de persoon die zojuist de zaak is binnengekomen, herken. Ik heb hem nog nooit hier gezien. 'Hij werkt in het ziekenhuis,' had oma Jannie gezegd. Ik vraag me af als wat. Vast en zeker als gynaecoloog.

O nee, daar is hij nog te jong voor. Nou, arts-assistent misschien.

Verstijfd kijk ik toe hoe hij een smoothie en een muffin als lunch bestelt. Het ziekenhuis ligt hier een paar straten verderop.

'Ben je nu al naar iets nieuws op zoek?' hoor ik Jennifer zeggen. 'Hm, een rebound is misschien geen slecht idee.'

'Ze moet nu eerst even op zichzelf focussen,' werpt Liv tegen.

'Het is best een lekker ding. Check dat mooie ronde kontje. Hm!' gromt Jen.

Ik kijk Jennifer met grote ogen aan. 'Dat is Jesse,' fluister ik.

'Jesse?'

‘De zoon van mijn moeders vriend.’

‘O my God! Die waar je naast hebt gelegen?’

‘In de kamer tegenover de zijne, ja,’ mompel ik.

Ik hoor niet precies wat hij zegt tegen de meid achter de toonbank, maar hij stottert inderdaad. Niet op een t-t-t-maniem, maar alsof hij het woord dat hij wil zeggen niet uit zijn keel krijgt. Ze doet echter alsof het haar niet opvalt en groet hem vriendelijk.

Dan draait hij zich om. En ziet mij. Ik voel mijn gezicht warm worden. Hij glimlacht subtiel en knikt. Zijn ogen hebben een mooie warme kleur in dit licht. Mijn eigen ogen zijn nog steeds groot.

‘Sssskylar,’ brengt hij uit als hij bij ons tafeltje staat. ‘Jij ook hier,’ mompelt hij. Hij houdt zijn spullen onbeholpen vast.

Ik knik en het lukt me een glimlach te produceren. ‘Kom je hier vaak?’

Opnieuw wil hij iets zeggen, maar het komt er niet uit. Hij probeert iets anders, maar ook dat lukt niet.

‘Paar keer per week,’ zegt hij dan ineens vloeiend. ‘Twee.’

‘Twee...?’ Jennifer grinnikt uitdagend.

Jesses wangen worden rood. ‘T-t-t-twee keer. Zoiets.’ Hij schraapt zijn keel, alsof hij zichzelf bij elkaar pakt, tegen zichzelf zegt dat hij zich niet klein moet laten krijgen. ‘Tot vanavond.’ Hij knikt naar me, dit keer iets minder vriendelijk, en verlaat vlug de zaak.

Met nog steeds een kop als een boei kijk ik Jennifer kwaad aan, maar Liv is me voor. ‘Moest je nou zo lullig doen?’

‘Echt hoor, *asshole*,’ vul ik haar aan.

Jennifer houdt op met grinniken en verbergt haar glimlach achter haar gemanicuurde hand. ‘Sorry, dat was flauw. Wist ik veel dat hij zo gevoelig is. Maar ja, wel een beetje een afknapper, niet?’ Ze zuigt aan haar rietje.

Ik frons en houd mijn blik neergeslagen, nog steeds rood.

‘Volgens mij heeft er iemand een kleine crush,’ zegt Liv.

Ik draai met mijn ogen. ‘Natuurlijk niet. Ik schaam me gewoon kapot elke keer als ik hem zie.’ En ik vertel hun over het poep-incident van vanmorgen.

Het volgende kwartier komen ze niet meer bij.

HOOFDSTUK 5

De rest van de middag spendeer ik met het afgaan van winkels in de buurt, waar ik mezelf wel zou kunnen zien werken. Toen Liv en Jennifer vertrokken, heb ik ook even mijn cv bij het meisje achter de toonbank van de sapbar achtergelaten. Vaak krijg ik hetzelfde te horen: dat ze op dat moment niet op zoek zijn, maar als er iets vrijkomt, ze me zullen overwegen.

Niet dus. Maar ja, niet geschoten is altijd mis en ik heb zo snel mogelijk werk nodig, want ik haat het om afhankelijk te zijn van anderen.

Tegen vijf uur zit ik in mijn eentje in een barretje en bestel een glas wijn en wat hapjes. Ik heb nog steeds geen zin om terug naar mijn moeder te gaan, hoewel ik natuurlijk niet de hele avond en nacht in de stad kan blijven rondzwerven. Ze heeft me inmiddels al een paar berichtjes gestuurd of ik mee-eet en waarom ik niet reageer. En dat we toch even zouden overleggen?

Ik ben mijn boosheid om paps piano nog steeds niet te boven, dus veeg ik haar weg en lees de berichten van Justin,

waar ik niet veel vrolijker van word. Het is allemaal in dezelfde trant: *Waarom kunnen we hier niet gewoon over praten? Dit doe je dus altijd als we onenigheid hebben, ervoor weglopen.*

Ik kakel een cynische lach uit, waardoor een aantal mensen me aanstaart. Een *onenigheid*. Noemt hij dit serieus een onenigheid? Gaat hij nou mij de schuld in de schoenen schuiven?

IK: Ik ben niet perfect, dat weet ik heus wel. Maar daar hoef je jouw vreemdgaan niet mee goed te praten.

JUSTIN: Ik ben niet vreemdgegaan.

IK: Ga fietsen.

JUSTIN: Sky, we moeten dit niet over de app doen.

Ach, hou toch op. Zogenaamd de verstandige volwassene spelen.

IK: WhatsApp is alles wat je van me krijgt.

JUSTIN: Serieus... We hebben alleen gezoend. Eén keer. Daarna heb ik het afgehouden omdat ik het niet kon maken tegenover jou.

Ik wil gillen en iets kapot gooien. Met hem praten heeft helemaal geen zin, ik word alleen maar bozer.

IK: Moraalridder!!!

JUSTIN: Ik kan er toch ook niets aan doen dat mijn gevoelens een andere kant op zijn gegaan?

Ik moet denken aan wat mijn moeder vertelde. En Liv. Dat, doordat je constant verandert en jezelf ontwikkelt, je gevoelens voor iemand ook kunnen veranderen.

Ineens moet ik heel hard mijn best doen om niet te gaan huilen. Als dat zo is, hoe kun je dan nog in iemand investeren? Hoe weet je zeker dat je op een dag een *happily ever after* krijgt? Of weet je dat sowieso niet?

Mijn ouders waren gelukkig samen, maar mijn vader kreeg kanker. Dus geen *happily ever after*. Het beangstigt me dat we over sommige dingen totaal geen controle hebben.